

hendes Pengesager. Per omtalte han ikke med et Ord.

»Hvormeget er det, du mener at faa Brug for?« spurgte han og tog sin Notitsbog frem.

Jakobe nævnte en Sum, der var ikke saa lidt mindre end den, hun havde talt om til Moderen. Hun havde ikke Mod til paany at udsætte sig for Spørgsmaal om Rejsens Varighed.

Faderen sagde ingenting og indførte Summen, idet han dog af sig selv fordoblede den.

»Jeg skal bringe dig et Kreditiv imorgen.«

Ved Middagsbordet gjorde Jakobe sig Umage for at være livlig, og i Grunden var hun ogsaa gladere og frimodigere nu, end hun havde været det længe. Den kvalmende Taage, som Uvishedens Pine i den sidste Tid havde lagt om hendes Bevidsthed, var i Færd med at lette. Om hun blot havde kunnet frigøre sig for disse Forestillinger om, at hun rejste Døden imøde, vilde hun have følt sig næsten lykkelig, endskønt hun jo nok forstod, hvor stor en Sorg, hun havde voldt sine Forældre, og hvor meget større den vilde blive, naar de engang fik den hele Sandhed at vide.

Men Dødsanelserne havde nu engang bemægtiget sig hendes Fantasi. Som en hidsende Feber jog de hende hvert Øjeblik Kuldegysninger gennem Sjælen. Derfor var det ogsaa, hun ikke vilde betro sig til sin Moder. Hun vilde ikke, at ogsaa denne skulde ængstes; og det var hendes Haab